

[Viggo Starcke.]

dette, vil jeg bede den højtærede statsminister sige det og så derefter tale fornuft med den højtærede økonomiminister.

Til fordel for den hidtil førte bagvendte restriktionspolitik kan der herefter kun anføres to argumenter. Det ene er, at restriktionerne kan bruges til rent private beskyttelsesforanstaltninger til fordel for en lille procent af befolkningen og til skade for den store masse af jævne mennesker. Men det kan ikke være en socialdemokratisk regerings opgave at give enkelte kapitalister store fordele på arbejderstandens og forbrugernes bekostning. Er det f. eks. meningen, at hele befolkningen skal betale sine tekstilvarer dyrere, bare fordi nogle få tekstilarbejdere er blevet vildledt til at tro, at det er deres interesse? Det andet argument er, at restriktionerne kan skabe mulighed for en senere socialisering af virksomhederne. Er det det, regeringen ønsker? Jeg vægrer mig ved at tro, at det er regeringens mening efter de afskrækkende erfaringer, man har af de engelske socialiseringer og de engelske nationaliseringer, specielt af kulminerne. Jeg vil derfor henstille, at den høje regering i stedet for at forlænge vareforsyningsloven reviderer den så kraftigt, at der ikke bliver noget tilbage af den, subsidiært, at det af loven klart kommer til at fremgå, at denne lov ikke må bruges til protektionistiske formål.

Indtil trivialitet har man op gennem årene hørt store partier udtale, at man ikke kunne liberalisere endnu, men at man først måtte skabe forudsætningerne derfor. Det er hensynet til kronen og hensynet til valutastillingen. Vi har en inflation, og der er dem, der mener, at når man har en inflation, kan man ikke føre liberaliseringen videre, men i virkeligheden er det ganske omvendt. Hvis man frigjorde handelen, ville liberalisering ganske simpelt tvinge regeringen til at bringe pengevæsenet i orden — og dér nærmer vi os pengevæsenet.

Inflation er ikke produktiv, og inflation er ikke noget, der kommer af sig selv ligesom tåge og regn og tussmørke. Inflation er noget, politikerne laver, og som politikerne skal tvinges til at holde op med at lave. Lige efter krigen i 1945 og under kriseforhandlingerne, i 1950, i 1951 og nu sidst i foråret anviste retsforbundet en vej til orden i den offentlige

økonomi, og den offentlige økonomi ville have været i orden nu, hvis man havde fulgt os. Man fulgte os ikke, man forfulgte os, og resultatet har været stadig inflation, stadig stigende skatter, stadig stigende priser, stadig gentagne kriser. Ustandselig har man fra de skiftende regerings side bragt folket til afgrundens rand gennem en fortsat inflation. Gennem skatter fratager regeringen folk nogle penge, for at folk ikke skal bruge dem, hvorefter staten bruger pengene selv. Hvis man i stedet for ville gå den vej at bygge skatterne op på retfærdighedens grund, reducere skattetrykket, så ville opsparingen stige, så ville man være i stand til let at kurere inflationen, og det glædede mig i går at høre, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen gav tilslutning til skattefrihed for overarbejde som en begyndelse.

Hvorlænge tror man, at folkestyret kan holde til, at man ustandselig laver kriser og kriseforlig, der ikke hjælper? Man siger, at befolkningen bruger for meget. Nu i foråret opgjorde „Finanstidende“ nogle tal, der modsiger det. „Finanstidende“ påviste, at siden 1939 er produktionen — målt i mængde — steget 14 pct., men forbruget er ikke steget i takt med produktionen. Forbruget er kun steget cirka det halve, nemlig 8 pct. Så kan det altså ikke være befolkningens forbrug, der er årsag til ulykkerne. Ser man derimod på nogle andre tal, som giver udtryk for det offentlige forbrug, viser det sig, at medens det private forbrug kun er steget 8 pct., er det offentlige forbrug steget op imod 700 pct., fra godt 1 milliard kr. til nu snart 7 milliarder kr. Selvom kronen i mellemtiden er nedskåret, således at stigningen i virkeligheden er mindre, viser tallene klart, at man ikke med rette kan beskyldte befolkningen for at gøre det, som politikerne har gjort.

De skiftende finansministre har klaget over, at folk ikke mere sparer op, men kan man bebrejde dem det, når folk i løbet af 20 år tre gange har set kronen blive skåret ned ligefrem til ukendelighed og har set skatterne forøget ligefrem til uudholdelighed. Grunden til, at folk er bange for at spare op, er, at de ikke ved, hvornår det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen vil hjælpe en eller anden regering til flere skatter, eller hvornår det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard vil hjælpe en eller anden